

PARROQUIA DE SANT VICENÇ DE SARRIÀ SUPLEMENT DE FULL DOMINICAL

Any 30, núm. 44, Solemnitat de Tots Sants, Diumenge 1 de novembre de 2009

TOTS SANTS, LA FESTA CONTRA LA SOLITUD

Si no hi fossin els sants, si no existís “la comunió dels sants”, viuríem closos en la més gran solitud. És per això que podem dir que la festa d'avui és *la festa contra la solitud, contra tot isolament que afligeix el cor humà*. És molt gran el misteri que avui celebrem en la fe: morts per Crist, amb Crist i en Crist, són amb Ell vivents i, atès que nosaltres som membres del Cos de Crist i ells membres gloriosos del Cos del Senyor, *nosaltres estem en comunió els uns amb els altres, l'Església que pelegrina amb l'Església del cel, tots formant l'únic i total Cos del Senyor*.

L'Evangelí ens presenta en les benaurances la regla de la santedat: aquestes no evoquen coses extraordinàries, sinó una trama de situacions comunes, fatigues, esperances, llàgrimes: el nostre pa de cada dia. En l'elenc de les benaurances hi som tots: els pobres, els que ploren, els incompresos, els d'ulls purs, que no comprenen res als ulls impurs i àvids del món. Són homes i dones “separats” de la mundanitat, capaços de viure cada dia la lúcida resistència dels ídols seductors, en la pacient submissió a la voluntat del Senyor i en l'amor per tot ésser humà, imatge del Déu invisible

LA COMMEMORACIÓ DE TOTS ELS FIDELS DIFUNTS. Se celebrarà **demà, dia 2 de novembre**. Les **misses a la Parròquia** seran com cada dia: **8:00; 10:00 i 20:15 h.** L'Església prega per tots els difunts, sense excepció. És una commemoració que completa la celebració de Tots Sants. No només recordem els nostres morts, sinó que molts visiten el cementiri i cobreixen de flors les seves tombes, en un gest que manifesta el seu afecte, un afecte que en aquesta circumstància esdevé capaç també d'assumir les fragilitats i pecats que hagin pogut llegir en la vida dels seus éssers estimats i d'embolcallar-les en una gran compassió. Per molts de nosaltres al cementiri hi són les nostres arrels, el pare, la mare, tots els qui ens han precedit i ens han transmès la vida, la fe cristiana i el llegat cultural que fonamenta la nostra vida. L'Església ens convida a oferir sufragis per les seves ànimes.

NOU ARXIPREST DE SARRIÀ – LES CORTS. Efectuada la consulta per al nomenament de nous arxiprestos a tota la Diòcesi, el Sr. Cardenal- Arquebisbe ha nomenat nou Arxiprest a **Mn. Pere Montagut, rector de la Parròquia del Remei** (Les Corts), en substitució de Mn. Manel, el qual després dels anys en què ha tingut aquesta responsabilitat, va suplicar de ser-ne ja alliberat i de no figurar en la terna. Amb tot, el nostre rector continua essent membre elegit del Consell Presbiteral de la Diòcesi.

CATECUMENAT D'ADULTS. Des del 1972, amb l' *Ordo initiationis christianae adultorum*, hi ha hagut en l'Església un gir important: l'atenció envers joves i adults, que no havent estat batejats, i volent ser cristians, es disposen a rebre una formació específica que els porta, en un procés de conversió, fins a la confessió de la fe baptismal en la Vetlla pasqual. Així es posa de nou en relleu el principi segons el qual *hom no neix cristià, sinó que se'n fa, en un procés compromès que demana temps*. El Catecumenat es presenta com una exercitació o un “noviciat” de vida cristiana, a través d'una experiència global que comprèn i integra el *coneixement* del misteri de Crist, la *celebració de la fe*, l'experiència comunitària i l'exercici del *compromís* cristià en el món. Des del 2000, han estat diversos els catecúmens que han estat acompanyats aquí a la Parròquia fins a la recepció dels Sagraments de la Iniciació Cristiana (Baptisme, Confirmació i Eucaristia) en la Vetlla Pasqual. Els qui desitgin fer aquest pas –en sabem ja d'algú- que es posin en contacte amb Mn. Manel, el qual n'assumirà la formació.

CENTRE PARROQUIAL. Dijous vinent, dia 5 de novembre, a les 20h. conferència i col·loqui **"Introducció a les flors de Bach"** a càrrec de Rosa Sogas, terapeuta floral i farmacèutica.

LA FE I EL DUBTE

Aquests paràgrafs pertanyen al capítol 21 del darrer llibre del teòleg Mn. Josep M. Rovira Beloso : “La fe cristiana en la societat actual”. El capítol té per títol: “La comunitat altra vegada. ¿I el futur?”, per bé que ell mateix escriu que es podria titular també “la fe i el dubte”.

Avui la fe està situada enmig d'un feix plural d' *opinions* i d' *enfocaments* diversos de la vida. Essent la fe una relació amb Déu i amb els homes, hi ha moltes d'aquestes opinions rebudes, d'aquests enfocaments de vida, que d'alguna manera s'entrecreuen amb les línies de la fe i semblen qüestionar-la. La fe del creient en Déu queda sacsejada si cada pocs dies se li fa present l' *opinió* que Déu no hauria d'estar silenciós davant del mal i de la injustícia; si cada setmana se li fa present l' *opinió* que la vida no té sentit ni finalitat; si sovint se sent a dir que creure en Déu impedeix de creure en la gent, etc. Algunes d'aquestes opinions són ideològiques, d'altres es presenten amb la marca de científiques, i pràcticament totes troben en els mitjans de comunicació aquell punt de versemblança que ens cal als homes del nostre temps per considerar-les ben fonamentades i –fins i tot– versemblants o veritables.

No és pas demagògic, sinó ben realista, subratllar que el món protestant i el món catòlic –al segle XVIII– no estaven sotmesos al bombardeig d'opinions que avui fa que tinguem un excés d'*inputs*. D'altra banda –i és quelcom d'objectiu recordar-ho– el món protestant assistia cada diumenge al servei religiós, on podia sentir les corresponents cantates de Bach, suficients per purificar i enfortir l'esperit davant qualsevulla defallença, mentre que el món catòlic i l'ortodox disposaven de la immersió en el misteri de la Creu i de la Glòria viscut a la missa pel poble reunit. Tot això era suficient per fondre totes les “opinions” contràries a la fe. Als creients, ens cal també avui una purificació i un enrobustiment en la pròpia fe, si volem de veritat accomplir la paraula de Jesús: “Aquesta és la victòria que venç el món: la vostra fe”. Els *inputs* indicats deixen un pòsit en la ment que ens fan pensar què hem de fer de tota aquesta càrrega d'opinions contràries a la fe. No crec pas que tota pregunta que té per objecte el propi aclariment signifiqui una desafecció a la fe, ni de bon tros. És com el caminant que, sense tirar enrere i fins i tot sense deixar de caminar, mira un moment endarrere i endavant per tal d'aclarir on és i on va.

És d'aquesta mirada a un mateix i al voltant d'un mateix d'on brolla la renovació de la fe i la seva maduració. No és pas un dubte positiu que posi en suspens la meua fe, el fet que em preguntis si està d'acord amb la fe de l'Església –i, per tant, si és raonable– imaginar la unitat de l'únic Déu com la “unitat de tres amics ben avinguts”. Quan Rahner pensa: “No. No pot ser així”, està en el fons preparant un pas endavant en la direcció de la fórmula: “La unitat de Déu és trinitària”. No ha tingut cap defallença en la fe. Intentar d'aclarir-la no és de cap manera negar-la.

He sentit de llavis de Bruno Forte que al Papa Joan Pau II li havia agradat la *boutade* que el mateix Forte predicava, segons la qual el creient era un ateu que cada matí cercava les raons que tenia per seguir creient i estimant Déu, mentre que l'ateu era un creient que cada matí repassava les raons que tenia per creure que Déu no existia. Aquesta dita té dos sentits ben positius: en primer lloc, mostra el paper que el “voler creure” i, sobretot, l'amor a Déu té en la fe (o en la increença). Perquè, en el fons, cada matí, el creient repassa els motius que té per seguir estimant Déu. En segon lloc, perquè mostra que avui la fe s'entrellaça amb el pensament, amb les idees, amb les raons, amb les opinions, amb les ideologies... de forma que cada matí, com a creient, haig d'agraciar el do de la fe i haig de voler començar el dia tot dient “crec” i “estimo”.

Sentir una veu interior que polèmicament diu a la meua fe: “Quan tanta gent, no pas dolenta, ho diu, potser serà veritat això que diuen i no pas el que jo penso...”, no és tant un “dubte de fe” del que m'hagi de penedir com una invitació a dir-me a mi mateix: “Asseremem-nos, perquè totes aquestes persones agnòstiques amb bona fe potser obliden algun element essencial com és *l'admiració pel fet que, en la vida, hi hagi l'ésser més aviat que el no-res; hi hagi amor o recerca de l'amor o enyor de l'amor més aviat que indiferència*”. I això és per a mi un incentiu per cercar el sentit del viure. He posat aquest exemple –“si tanta gent bona ho diu, potser tenen raó”– perquè, per simple observació, haig de constatar que això en aquest moment ho viu molta gent gran, a la qual els ho fa pensar la desafecció dels seus fills o nés respecte de la religió. (...).

L'entrecreuament d'opinions ens porta una vegada més a valorar la comunitat com el lloc on és plausible dir “jo crec”. (...) L'Església és i ha de ser intensament el lloc on hom creu amb fe viva i vertadera (una fe que actua per l'amor). L'Església, de manera misteriosa, guarda la fe. Per això, en el ritual del Bateig hi ha un moment en què es diu: “Aquesta és la fe de l'Església”: en ella diem el Credo romà i els dels concilis de Nicea i de Constantinoble. Insisteixo en l'aspecte comunitari de la fe, que ens permet fins i tot en moments de desànim recolzar en la fe dels “germans”, precisament per subratllar que la comunitat Església no és una pura comunitat humana, ni tan sols una comunitat que culmina el fet associatiu humà. Per això he emprat els mots “comunió de fe”, perquè, més que un grup sociològic compacte, l'Església és una comunió que abasta Déu i els homes.

Missa: Feiners: 8:00, 10:00 i 20:15. **Horari d'estiu:** Dissabtes i Vigílies de festa: 18:00 i 20:15. **Diumenges:** 8:30, 10:00, 11:30, 13:00 i 20:15. **Confessions:** dies feiners de 8:45 a 10:00 i de 19:45 a 20:00, i un quart d'hora abans de les Celebracions dominicals. **Despatx Parroquial:** dilluns, dimecres i divendres, de 17:30 a 20:00 (exceptuant festes i vigílies de festa). **Càritas Parroquial:** (entrant per c/ Arquitecte Mas, 3). Dimecres, de 9:00 a 12:00. Tel: 93 203 03 39. **Adreces:** Rectoria i Despatx parroquial – c/ Rector Voltà, 5. 08034 – Barcelona. Tel: 93 203 09 07. **Centre Parroquial** – c/Pare Miquel de Sarrià, 8. Tel: 93 203 97 72. **Web:** www.parroquiasarria.net. **Mail:** santvicenc@parroquiasarria.net